

Infancias

Manuel Pereira Valcárcel
manuelpereiravalcarcel@gmail.com

Fotografías do fondo fotográfico do
Museo Manuel Reimóndez Portela

O pasado sempre é unha interrogante. Unha sala de espera. Unha melodía, incongruente ou afinada, depende. Un roupeiro que doe ao abril.

A infancia é unha morea de secuencias ás que lle dar xeito, ás que buscar orde e sentido. A infancia é un caixón de xastre, un rebumbio de sensacións, cores e chamadas.

Custa poñer orde en todo ese mundo de dúbidas e pozos sen fondo. Custa atinar nas respostas, custa saber cando dar a man e cando soltala.

A infancia sempre é a periferia, sempre bordeando o núcleo central dos adultos.

As fotos que temos diante veñen dun tempo onde os adultos eran a única razón, a única referencia, o espello único.

Os nenos e as nenas, a maior parte das veces, eran satélites nun universo de constelacións fixas, herméticas e autoritarias.

Non só hai caricias e bicos, tenrura e boas noites, sorrisos e melindres. Hai infancias amasadas con mancaduras, ausencia e vento en contra.

Vellas fotos da infancia. Vellas fotos de infancias. Porcións de vida, anacos de incerteza e derivas.

O rigor do xesto imposto, da pose ríxida, da decoración ampulosa. Olladas que superan as coordenadas dos estudos pretensiosos e estandarizados. Nada quedaba para a espontaneidade, pero é imposible coutar a curiosidade, a galerna de fantasía, os planetas que insisten na súa órbita de inocencia.

Nos ollos infantís sempre hai unha ilusión de océanos, distancia e aventuras. Imprevisión e fugas. É despois cando veñen os cálculos, os mapas e as fronteiras.

Estas fotos estáticas, con poses e roupas de gala, son a antítese das imaxes dos nosos días. Unha sobredose de posturas efémeras,

unha enchente dixital que captura calquera acontecemento e que trata de escanear todo canto acontece. Non sei se deixaremos algún espazo libre para a lembranza nesta profusión de présas, banalidade e selfies.

As fotos que temos á vista supoñen historia, hipótese e pescuda. Aquí a memoria é unha mestura de sales de prata, melancolía e soños.

Estas olladas, aquela gama de grises. A vida, talmente.

